

Jelenik Katalin

(1955 – 2009)

MŰEMLEKVEDELMI PANTEON

A BME Építésztechnológiai karának elvégzése után, 1979-ben a KÖZTI-be került, a legendás Dísz téri irodába, majd 1982-ben – az iroda felszámolása miatt – a PESTTERV-be ment át, ahol 1989-ig dolgozott. Ezt követően a MÉRMŰ Tervező Szövetkezetben, majd 1993-tól a saját alapítású TÉRTÁR Mérnöki Bt.-ben folytatta építésztervezői munkásságát. A nyolcvanas években műemlékvédelmi szakmérnöki diplomát szerzett (1986) és elvégezte a MÉSZ Mesteriskoláját is (1988).

1997 óta tagja volt a Magyar Építész Kamarának, 2003-ban a Műemléki Tagozat elnökségi tagjává választották meg. 2004-től ICOMOS tag is volt.

Az állami tervezőirodákban elsősorban középületek tervezésével, felújításával foglalkozott, s ennek kapcsán került mind szorosabb kapcsolatba a régi épületekkel is. Egyre inkább speciális területévé vált a műemlék épületek helyreállításával járó kutatás, valamint szakvélemények, hasznosítási koncepciótervek és felújítási tervek készítése.

A 80-as évek végétől mintegy félszáz építészeti terv készült irányításával. Többször más tervezőirodával és fiatal tervező kollégákkal is szívesen dolgozott együtt. A rendkívül színes tervezői pályafutása alatt kastélyok, kúriák, templomok, mauzóleumok, történeti lakóházak részletes megismerését és helyreállításuk megtervezését tartotta fő feladatának, de minden kisebb és átfogóbb tervezési munkát is nagy gondossággal végzett. Többek között elkészítette Dabas örökségvédelmi hatástanulmányát és a régi temető kegyeleti parkká alakítását, de a pesti városhatár dokumentálását, emléktáblák elhelyezési tervét, vagy restaurátori kérdések előkészítését éppúgy elvégezte, mint alkalmanként családi házak tervezését is. Szerencsére több terv jó minőségben valósult meg, amihez a kivitelezések állandó figyelemmel kísérése is hozzájárult.

Több éves munka kötötte Vác és környékének egyházi épületeihez, melyekből kiemelkedik a Szeminárium teljes felújítása és a Székesegyház külső helyreállítása, továbbá nevéhez kötődik az előtűnik lévő disztér új burkolata is. Dabason számos kúriával foglalkozott miután műemlékvédelmi szakmérnöki szakdolgozatában Dabas klasszicista kúriáit dolgozta fel. Több épület felújítási tervét készítette el a hollóközi Ófaluban, bizonyosságul az egyszerűbb épületek iránti szeretetének is. Közel egy évtizeden át tervezte a Kerepesi temetőben a Ganz-, a Batthyány- és a Deák-mauzóleumok jó minőségben megvalósult helyreállítását, viszont a rendkívül érdekes Schlick mauzóleum felújítási terve azóta se vált valóra. Különös gondossággal kezelte a turai Schossberger kastélyt, amihez másfél évtizedes tervezői kapcsolat fűzte, s nem rajta múlt, hogy a munka félbe maradt. Új tulajdonosai viszont már más szemlélettel nyúltak hozzá. Több éves tervezés kötötte a toalmási Wahrmann-Andrássy kastélyhoz, amelynek teljes megújulását már nem érte meg. Társ szerzője volt és sikeresen vitte végig a vajtai Pollack kastély helyreállítását és új funkcióval való megtöltését. Utolsó nagy munkáinak egyike volt az egykori Rendőrtiszti Főiskola részben elkészült homlokzatainak és tetőzetének helyreállítása. Élete utolsó napjáig foglalkozott az esztergomi volt Fürdőszálló és Gőzfürdő teljes helyreállításával és műemléki tervezésével, ami sajnos nem valósult meg.

Kitüntetést sosem kapott, azonban kollégái becsülték alaposságát. Derűs, mindenre figyelő tekintete, fanyar humora, rendkívül széles érdeklődése miatt sokan kedvelték. A művészetekben, az irodalomban és a zenében is otthonosan mozgott. A sok utazás, az ismeretlen tájak megismerése volt még a kedvtelése gyerekei nevelése mellett.

Az elkészült munkái magas igényességről tanúskodnak.

A továbbiakban a Műemlékvédelmi Panteon is méltán hirdeti emlékét.

Műemlékvédelmi Panteon, 2020

